

ENTREVISTA A

Ivette Nadal

Cantautora, ha publicat *Tornar a mare*, el seu quart disc

Després d'estar 10 anys lluitant pel seu projecte personal, la cantautora Ivette Nadal (Granollers, 1988) vol obrir-se a altres àmbits creatius. Amb *Tornar a mare*, el seu darrer disc, ha tornat als escenaris, després d'un any de lluitar contra l'anorèxia. Encara en procés de recuperació, procura no vestir-se tan negra i posar-se un toc de llum i color. Formada musicalment a l'escola Amics de la Unió, al conservatori municipal i al Taller de Músics, fa cançons d'autor, compon amb la guitarra i ho vesteix a través del pop-rock. Adrià Puntí, Antonio Vega, Albert Pla, Enric Casasses i Anna Aguilar Amat són alguns dels seus referents en música i poesia.

© TONI TORRILLAS

Com està anant la promoció del teu quart disc, *Tornar a mare*? Aquest mes el presentes a Banyoles, al maig, a les Borges Blanques...

El concert de presentació va anar molt bé, a l'Auditori de Barcelona; va ser un privilegi poder actuar en un bon aparador per als cantautors com és el cicle BarnaSants; el vam poder oferir amb banda, que és el format més real d'acord amb el disc. Ara tenim un seguit de concerts en acústic, en versió duet, amb en Roger Pistola. En banda costa més que et contractin.

Hi ha connexió amb el públic?

Noto que la gent, en ser un tema social, està com més propera i crec que els agrada. Tot i la desgràcia d'haver de tocar aquest tema [l'anorèxia], que no és per alegrar-se'n. Jo fins ara sempre em centrava en el món dels sentiments; amb aquest disc he descobert una faceta meua més humana, que m'apropa més al públic.

Penses en la gent que t'escoltarà, quan escrius cançons?

En el primer disc, *Guerres dolcíssimes*, no, era alguna cosa molt inconscient, volia fer cançons i no pensava més enllà. Ara sí: ho faig per mi, però també penso en els altres. Intento que no sigui tan concret de la meua vida, perquè més gent s'hi pugui sentir identificada.

Quan i per què comences a compondre cançons? Hi ha antecedents musicals a casa?

No, no n'hi ha. De ben petita ja m'agradava: amb 9 anys la mare m'acompanyava a concerts. Tenia un lligam inconscient amb la música, sentia que era molt necessària en la meua vida. S'ha convertit en el meu mitjà d'expressió, la manera d'entendre el que em passa. Potser sóc una persona que parlo poc i el poc que dic és mitjançant els poemes i les cançons.

“Potser sóc una persona que parlo poc i el poc que dic és mitjançant els poemes i les cançons”

Per publicar *Tornar a mare* vas demanar el suport dels mecenes, a través d'una campanya a Verkami. És molt difícil fer-se un lloc en el món de la indústria discogràfica?

És molt dur. Quan vaig treure el primer disc –tenia 17 anys i me'l va finançar el meu pare–, vaig rebre ofertes de quasi totes les discogràfiques, però no eren bones, era un maltracte als drets de la meua música. Em vaig informar de l'àmbit legal..., he estat lluitant sempre per arribar a uns mínims anant per lliure. Si no et porta una discogràfica, se't tanquen les portes. Tot i això, he pogut fer tres discos més, dos amb micromecenatge. D'aquest darrer, perquè hi ha demanda, he fet una petita tirada de disc físic que es vendrà directament a través del web [...] La web és la meua finestra al món, cada matí m'hi dedico: a respondre missatges, a pensar en maneres de promocionar el disc...